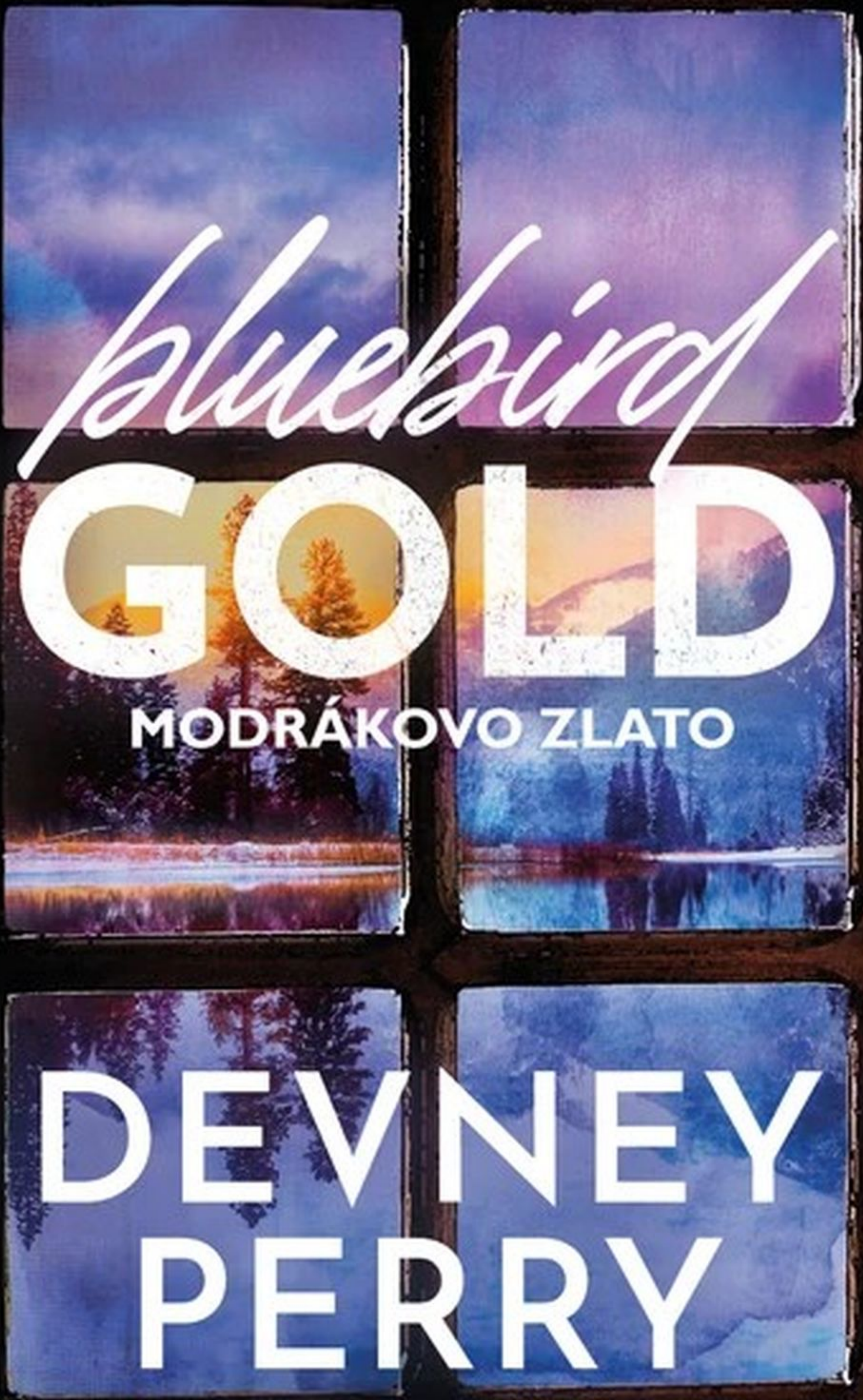

bluebird

GOLD

MODRÁKOVÉ ZLATO

DEVNEY
PERRY

bluebird
GOLD
MODRÁKOVO ZLATO

**DEVNEY
PERRY**

**ZELENÝ
KOCÚR**

Z anglického originálu Devney Perry: BLUEBIRD GOLD preložila Claudia Kántorová.

Translation © 2026 by Claudia Kántorová

Zodpovedná redaktorka: Silvia Palušková

Jazyková korektúra: Mária Danihelová

Text copyright © 2025 by Devney Perry LLC

All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Slovak edition © 2026 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. 931 01 Šamorín,
Morušová 1951/5, Slovensko

E-mail: redakcia@zelenykocur.sk

Webová stránka: zelenykocur.sk

Cover design by Hang Le

Grafická úprava: Design Amorandi

Grafická úprava obálky: Zsuzsi Kispál

ISBN 978-80-69010-98-7

EAN 9788069010987

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', skenovat' ani distribuovat' v tlačenej či elektronickej forme bez predchádzajúceho písomného súhlasu. Prosím, nezúčastňujte sa na pirátstve materiálov chránených autorským právom ani také správanie nepodporujte. Príbeh v tejto knihe je vymyslený. Všetky mená, miesta, postavy a udalosti sú dielom autorkinej predstavivosti a sú fiktívne. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo organizáciami je úplne náhodná.

Poznámka autorky

Môj otec bol učiteľom hudby, avšak jeho srdce patrilo histórii Montany. Už si ani nepamätám, koľko príbehov o opustených mestách duchov či zlatých baniach mi za tie roky vyrozprával. Na väčšinu z nich som časom zabudla, no niektoré stále žijú v hlbších častiach mojej mysle.

Tento príbeh voľne vychádza z jedného z otcových „výskumov“. Kvôli rozprávaniu som si však veľa vecí prispôbila, takže ho netreba brať ako historicky presný. Napriek tomu sa v ňom ukrýva zopár drobných kúskov pravdy a skutočnej histórie.

A teraz ťa pozývam vydať sa na malú cestu do minulosti a navštíviť moju milovanú Montanu.

PROLÓG

*Drahá Ilsa,
pamätáš, keď si bola ešte malá a ja som ti rozprával príbehy?
Chodievali sme spolu na ryby a ja som ti zakaždým hovoril
príbeh, aby si sa nenudila. Keď som varil večeru, sedela si na
kuchynskej linke, hompálala bosými nôžkami a počúvala his-
torky o kovbojoch a banditoch. Alebo sme sedeli na móle, sle-
dovali západ slnka a ja som ti prerozprával knihu, ktorú som
práve dočítal.*

*Chýbajú mi tie časy. Chýba mi, ako si si opierala hlavu
o moje rameno a držala ma za ruku. Chýba mi tvoj smiech.
Chýba mi, ako som ti počítal pehy na nose.*

*Síce si už staršia a moje príbehy ťa nebavia, no jeden som
ti nikdy nepovedal. Je to jedna z mojich obľúbených legend
a začína sa takto:*

*V časoch zlatej horúčky bola Montana divokým miestom,
kde sa nachádzali jedny z najčistejších ložísk zlata v krajine.
Priekopníci sem prichádzali s vidinou bohatstva. Baníci, zlo-*

činci aj podnikatelia dorazili na koňoch, vo vozoch či v dostavníkoch. Niektorí mali iba to, čo mali na sebe, a kruté zimy prežívali vďaka odhodlaniu a tvrdej vôli.

Montana si vždy nechala len tých najsilnejších. Títo baníci a prví osadníci boli tvrdí ako oceľ a žili takmer z ničoho. Prežívali zo dňa na deň, poháňaní nádejou a modlitbami.

Predstav si mestá zložené zo stanov a z polorozpadnutých stavieb. Búdy, zemľanky. Salóny s priväzovacími kolíkmi pre kone a lietajúcimi dverami. Obchody, kde predávali vrecia múky, konzervované mlieko a tvrdé cukríky za pár drobných.

Každý muž nosil za opaskom pištoľ a žien bolo tak málo, že mužov nemal kto držať na uzde. Skorumpovaní šerifovia tajne viedli bandy lúpežníkov, a keď začal zlyhávať zákon, spravodlivosti sa ujali maskovaní samozvanci.

Tu sa legenda začína zamotávať. Čo ak títo samozvanci neboli vždy na správnej strane?

Z mestečka Garrack, jedného z významnejších banských sídiel tej doby, sa zachovala jedna legenda. Hovorí sa, že istý gang ukradol voz plný zlata. Po lúpeži sa za nimi vydala skupina samozvancov. Vrátili sa však naprázdno. Zlato zmizlo bez stopy. Alebo nie?

Po Garracku sa začali šíriť reči, že samozvanci zlodejov predsa len našli. Namiesto toho, aby zlato vrátili, si ho nechali pre seba a ukryli ho, čakajúc na vhodnú chvíľu, keď budú môcť odísť bez podozrenia.

Lenže čakali prídlho. Dohady sa zmenili na obvinenia a obyvatelia sa obrátili proti tým, ktorí ich mali chrániť. Každého zo samozvancov, čo sa vydal hľadať ukradnuté zlato, obesili za zradu. Tajomstvo jeho úkrytu si vzali so sebou do neoznačených hrobov.

A tak sa zlato naozaj stratilo. Nikto ho už nikdy nevidel.

*To je príbeh o legendárnom stratenom zlate z Garracku.
Mal som ti rozprávať viac príbehov, zlatko. Príď do Mon-
tany. Príď za mnou, aby som ti mohol porozprávať ďalšie.*

S láskou

otec

1. KAPITOLA

ILSA

Január 1983

Boli časy, keď som chatu pri jazere Cotters nazývala domovom.

Točila som sa uprostred obývačky a sledovala, ako sa minulosť prebúdzala v prachu prítomnosti. Vtedy a teraz.

Vtedy.

Praskajúci oheň v krbe a pravidelné klikanie maminých ihlíc. Vôňa cigár a sladkých koláčikov. Malá, no útulná obývačka plná života. Dievčatko so špinou za nechtami, schúlené otcovi na kolenách, zatiaľ čo jej čítal príbeh.

Teraz.

Prach poletujúci okolo špinavých okien. Zatuchnutý vzduch s jemným zápachom dávno zdochnutej myši. Neporiadok na neporiadku, až z toho vznikol čistý chaos. Ošúchané kreslo a tiché, prázdne miestnosti.

Otcova chata bola menšia, než som si pamätala. Stropy akoby klesli, steny sa priblížili. Asi som to mala čakať, keďže naposledy som tu bola ako šesťnásťročná. Za desať rokov sa

toho zmenilo veľa. A predsa, keď som zavrela oči, bola som opäť tým malým dievčatkom na otcových kolenách.

Moja najstaršia spomienka patrí tomuto miestu. Tejto obývačke. Mala som tri, možno štyri roky.

V peci horel oheň. Otec ho rozkúril pre mamu, než odišiel na jazero na rybačku. Mama neznášala zakladanie ohňa, pretože jej vždy zostali triesky v prstoch. Okná lemovala námraza, gauč bol odsunutý do rohu, aby sme mali miesto na vianočný stromček. Zdobili sme ho spoločne s mamou, zatiaľ čo sa sťažovala na neznesiteľný sneh.

Vtedy som sa naučila, čo znamená slovo „neznesiteľný“.

Mama bola nahnevaná, pretože nám zrušili nákupy v Missoule a uzavreli všetky cesty. Nepamätám si jej presné slová, bola som primalá. Ale to, ako o Montane hovorila, bolo vždy v ostrom protiklade k tomu, ako ju vnímal otec.

On bol slnko. Ona tieň. Jeho život bol jej utrpením.

Až do jari, keď som mala šesť. Sneh sa roztopil a narcisy rozkvitli, keď ma mama jedného dňa posadila do svojho olivovozeleného Oldsmobilu a odišla z Daltonu.

Od otca.

Odrazu bola ľahšia. Šťastnejšia. Lenže jej radosť zadusila jeho smiech a ich miesta sa vymenili. Ona rozkvitla, zatiaľ čo on zvädol.

Svetlo a zúfalstvo.

A niekde medzi tým: ja.

Vždy medzi nimi. Až doteraz. Otec zomrel a ja som už nemala kde stáť.

Po chrbte mi prebehol mráz a na predlaktiach mi naskočila husia koža. Oheň, ktorý som založila v kozube, silnel a hučal, no chlad zatiaľ nevyhnal.

Dvadsať rokov som nezažila zimu v Montane. Zabudla som, aká vie byť kruto studená. V Daltoni som bola späť iba

týždeň a teploty každým dňom klesali. Napriek tomu mali zimy svoje čaro. Aj mama musela uznať, že zasnežená Montana je nádherná.

Za zahmlenými oknami už slnko zapadlo za ostré horské hrebene. Jeho slabnúce svetlo farbilo krajinu do modrých a fialových odtieňov. Stromy pôsobili skôr indigovo než zeleno. Pod nimi sa dvor strácal pod prikrývkou snehu a za mólom sa zamrznuté jazero tiahlo od jedného brehu k druhému.

Kedysi som to jazero milovala. Trávila som celé hodiny plávaním, hraním sa na kamienkovej pláži aj kolísaním sa na starej duši z pneumatiky.

Zvláštne, že si dokážem vybaviť Vianoce pred desaťročím, no nepamätám si, kto ma naučil plávať. Bol to otec? Odkedy si pamätám, jednoducho som plávať vedela.

Aj otec bol dobrý plavec.

Len nie dosť dobrý.

Zovrelo mi srdce. Bolesť ma tento týždeň sprevádzala na každom kroku. Väčšinu času som sa tejto chate vyhýbala a vrhala sa do novej práce na strednej škole v Daltone. A keď som už bola tu, schovávala som sa v detskej izbe, zababušená v dekách, snažiac sa vytlačiť spomienky aj chlad.

Tento chaos sa však musel skončiť.

Prišla som do Montany, aby som prevzala otcov majetok, upratala celú chatu a na jar ju predala.

Aby som sa rozlúčila.

Včera som sa pustila do kuchyne. Dnes večer možno nájdem gauč v obývačke, niekde pod kopou škatúl, tašiek a všetkého, čo otec za posledných desať rokov nahromadil.

Keď som prišla minulý víkend, sotva som sa dostala dnu, takže som upratala iba to najnutnejšie. Kúpeľňu. Svoju izbu. Miesta, ktoré som potrebovala, aby som ten prvý týždeň v Daltone vôbec zvládla.

Všetko ostatné som úspešne prehliadala. Ignorovanie problémov síce nebolo riešením, ale za tie roky sa z neho stala moja obľúbená disciplína. Akurát tá hromada harabúrd, ktorú otec v tomto malom dome nahromadil, sa už ďalej prehliadať nedala.

Škatule navršil takmer až po strop a medzi nimi nechal iba úzke uličky, ktorými sa dalo prejsť z miestnosti do miestnosti. Predsieň bola stále zaprataná, najmä vecami, ktoré som odsunula z postele, aby som sa vôbec mala kde vyspať.

Bol tento neporiadok trestom za to, že som za otcom nezačala chodiť skôr? Ako dlho takto žil?

Mala by som poznať odpoveď.

Ike Poe bol vždy tak trochu záhadou, dávno predtým, než som prestala tráviť letné prázdniny v Montane. A teraz, keď bol preč, zostanú mnohé otázky navždy bez odpovede.

Možno sa mi v tom mori škatúl podarí zistiť niečo viac o mužovi, ktorým bol pred smrťou.

Pristúpila som k najbližšej kope a postavila sa na špičky, aby som zložila vrchnú škatuľu. Keď som ju položila k nohám, z kartónu sa zdvihol oblak prachu. Vnútri niečo kovovo zaštrngotalo.

Otvorila som ju a prekvapene zamrkala.

„Konzervy.“

Prázdne konzervy. Podľa etikiet otec prežíval na paradajkovej polievke *Campbell's* a kukurici značky *Western Family*.

Odsunula som ich nabok, aby som sa uistila, že v škatuli nie je nič iné. Potom som ju vyniesla von a pridala k rastúcej kope na zasneženej príjazdovej ceste.

V troch iných škatuliach som našla ďalšie prázdne konzervy, ktoré skončili na tej istej hromade určenej na skládku.

Keď som dvíhala piatu škatuľu, ktorá bola ťažšia než ostatné, dúfala som, že tentoraz nebude plná konzerv.

Vtom mi zazvonil telefón a vyrušil ma.

Bola nedeľa. Nedele patrili Troyovým telefonátom.

V žalúdku sa mi zmiešala nervozita s očakávaním, ktoré pripomínalo skôr zvyk než skutočný záujem.

Roky som sa tešila na naše nedeľné telefonáty. Nech sa dialo čokoľvek, vždy som bola doma, keď mal zazvoniť telefón. Zbožňovala som počúvať v nedeľu večer Troyov hlas. Mala som rada istotu, že sa porozprávam so svojím priateľom.

So svojím najlepším priateľom.

Boli sme ešte vôbec lepší priatelia?

Kedysi áno. Teraz som si tým nebola istá.

Možno sme boli iba dvaja ľudia, ktorí by si mali prestať volať každú nedeľu.

Napriek tomu som škatuľu odložila a zdvihla slúchadlo.
„Prosím?“

„Ahoj.“

V jedinom slove bolo toľko ľútosti, že by zaplnila tisíc otcových prázdnych konzerv od polievky. Dospeje každý smútiaci človek do bodu, keď má súcitú jednoducho plné zuby?

„Ako sa máš?“ spýtal sa.

„Dobre,“ zaklamala som.

„Ilsa.“

Pri zvuku svojho mena jeho hlbokým, pokojným hlasom mi ochabli plecia. Poznal ma príliš dobre na to, aby si nevšimol moju úbohú lož.

„Beriem to deň po dni.“

Prešla som k najbližšiemu oknu a natiahla šnúru telefónu až na doraz.

Za zahmleným sklom sa pomaly znášala tma. Bolo len niečo po piatej, no krátke zimné dni znamenali, že slnko už dávno zmizlo za obzorom a vládu prevzala dlhá zimná noc.

Otec vravieval, že po zotmení niet na svete miesta s krajšími hviezdami než breh Cottersovho jazera.

Možno ich uvidím aj ja, len čo konečne umyjem okná.

„Aký bol prvý týždeň v Montane?“ spýtal sa Troy.

Zastonala som. „Ťažký. Ale mám prácu.“

„Áno? To je skvelé. Ako sa ti darí?“

„Úprimne? Netuším, čo učiteľka predou mnou s tými deťmi robila, ale matematiku ich určite neučila.“

„Je to až také zlé?“

„Horšie. Dala som im opakovací test z učiva minulého polroka. Prešla iba polovica tretiačov a štvrtákov. Tretina druhákov. Z pätnástich prvákov uspeli dvaja. A keď hovorím uspeli, myslím tým, že ledva vytiahli sedemdesiat percent.“

„Au. To ma mrzí.“

„Horšie to už byť nemôže, no nie?“

„Ten tvoj večný optimizmus,“ zasmial sa Troy.

Na perách sa mi mihol úsmev.

„Poznáš ma. Nad žiadnym dieťaťom nelámam palicu.“

„Ani by si nemala. Čo dom? Ako pokračuje upratovanie?“

„Zatiaľ som toho veľa nespravila.“

Celý týždeň som sa sústredila hlavne na prácu. Každé ráno som skoro vyrážala do mesta a zostávala v škole dlho po vyučovaní, snažiac sa zorientovať v poznámkach predchádzajúcej učiteľky a v jej katastrofálnom systéme zakladania dokumentov. Zdalo sa, že každý študent má inú verziu učebnice. A buď ma všetci spoločne zasväcovali do nejakej zvláštnej nováčikovskej šikany, alebo naozaj nikto netušil, pri ktorej kapitole skončili pred zimnými prázdninami.

Cesta od Cottersovho jazera do Daltonu trvala pol hodinu, a keď som sa večer vracala domov, bývala som príliš unavená na ďalšie upratovanie.

Tento víkend som sa však konečne pohla dopredu.

Včera som vyčistila kuchynské skrinky, umyla riad a vydrhla pracovné dosky, aby som mohla používať drez aj sporák. Dopoludnia som strávila celé hodiny v práčovni, triedila staré čizmy, kabáty a otcovu zbierku rybárskeho vybavenia a všetko presúvala do kôlne.

Dvere do jeho spálne zostali pevne zatvorené, pretože na tú miestnosť som ešte nebola pripravená. Ani na triedenie jeho oblečenia.

„Neviem, čo si mám nechať,“ priznala som. „Mám výčitky, že vôbec neviem rozlíšiť, čo si ponechať a čo vyhodiť.“

Dobrá dcéra, ktorá by svojho otca naozaj poznala, by neváhala. Vedela by, čo bolo preňho dôležité. Vedela by, čo by chcel, aby si nechala.

Dobrá dcéra by oplakávala stratu svojho otca.

Bolelo ma byť tu, pretože mi chýbal. Mrzelo ma všetko medzi nami.

Ale neplakala som.

Ani raz.

Zatiaľ.

„Si si istá, že to chceš zvládnuť sama?“ spýtal sa Troy. „Môžeme niekoho najať. Uprace to, dáš chatu na predaj a budeš to mať za sebou.“

„Nie,“ zašepkala som.

Niežeby mi to nenapadlo, ale predstava, že by sa cudzí človek prehrabával vo veciach môjho otca, vo mne vyvolávala ešte väčšie výčitky svedomia. Možno som nebola oveľa lepšia než cudzinec, ale stále som bola jeho dcéra. A on bol môj otec.

Okrem toho, kam by som vlastne išla?

„Musím to urobiť sama.“

„Tak mi aspoň dovoľ prísť a pomôcť ti.“

Bol to už desiaty raz, čo sa ponúkol, že príde do Montany. A ja som mu po desiaty raz odpovedala:

„Nie. Zvládam to.“

„Ilsa.“

Tentoraz v mojom mene nebola ľútosť, iba ostrý nesúhlas.

Akoby som bola dieťa, ktoré treba pokarhať. Taký tón som od neho ešte nepočula. Alebo možno áno, no bola som príliš zaslepená láskou, aby som si ho všimla.

„Ako sa má Lori?“ spýtala som sa a do hlasu vložila toľko úprimného záujmu, koľko som dokázala predstierať.

„Nerob to. Nemeň tému.“

„Nič nerobím. Vážim si tvoju ponuku, ale toto musím zvládnuť sama.“

Prejdem každú jednu škatuľu. Porátam sa s konzervami, prachom aj so všetkým ostatným, čo pod touto strechou objavím. Možno ak zistím, aký bol otec v posledných rokoch svojho života, podarí sa mi kráčať v jeho stopách. Vrátiť sa až k tej dávnej spomienke šťastného dievčatka, ktoré sa na svojho otca pozeralo, akoby dokázal všetko na svete.

Ak začnem od začiatku, možno nájdem miesto, kde som sa stratila.

„Chcem tu byť pre teba,“ hlesol Troy.

„Viem.“

A práve to bolo na tom najhoršie. Keby som mu povedala, nech príde zajtra, bez váhania by sadol do auta a prišiel z Arizony do Montany.

Lenže byť tu nebolo iba otázkou vzdialenosti. Mohol sedieť v mojej obývačke alebo v svojej. Mohli nás deliť tisíce kilometrov alebo len pár krokov, nič by sa tým nezmenilo. Mohol byť pri mne, a zároveň nebyť so mnou.

„Neodpovedal si mi,“ povedala som. „Ako sa má Lori?“

„Dobre. Dnes večer je na Jazzercise.“

„To znie zaujímavo.“

Začala som zuby. Pýtať sa na jeho najnovšiu priateľku bolo ako dobrovoľne podstupovať mučenie. A predsa som sa pýtala celé posledné tri mesiace, odkedy som sa dozvedela, že spolu chodia.

V ten istý večer, keď som sa po večeri vrátila domov a pred domom na mňa čakalo policajné auto. Vystúpil z neho policajt, pripravený oznámiť mi, že môj otec zomrel.

Predtým som bola na večeri s Troyom. Povedal mi, že niekoho stretol a že Lori by mohla byť *tá* pravá.

Možno som pri správe o otcovej smrti neplakala preto, že moje srdce už bolo zlomené.

Bolo by jednoduchšie, keby Lori nebola taká milá. Bola nežná a príjemná, a tých pár ráz, čo sme si všetci traja vyšli na drink, sa ku mne správala len láskavo. Neustále sa motala okolo Troya, dotýkala sa ho, chválila ho a rozprávala o ňom, akoby som dávno nevedela, že je inteligentný, vtipný a očarujúci.

Akoby som ho sama nemilovala.

Troya som stretla skôr, no v konečnom dôsledku na tom nezáležalo. Načasovanie nám nikdy neprialo.

Roky sme sa vyhýbali vzájomnej príťažlivosti a tvárili sa, že neexistuje. Zo začiatku som nechcela ohroziť naše priateľstvo, a kým som nabrala odvahu povedať mu, čo cítim, bolo neskoro.

Spoznal niekoho iného.

Suzie. Neskôr Hollie. Brendu. Potom Tiff.

Nečakala som naňho. Pohla som sa ďalej, chodila na rande a snažila sa nájsť si niekoho. Ani jeden z nás nikdy nepri znal, že chce viac než priateľstvo, no boli medzi nami city. A aj nádej, že raz nám načasovanie konečne vyjde.

Pred tromi mesiacmi sme boli prvýkrát po rokoch obaja slobodní. Keď ma Troy pozval na večeru, myslela som si, že je to rande.

Konečne.

Hlúpa ja.

Pri tyčinkách v mojej oblúbenej talianskej reštaurácii mi porozprával všetko o Lori.

„Hovorila si s mamou?“ spýtal sa.

„Nie odvtedy, čo som jej volala, že som dorazila do Daltonu.“

Mama nechcela počúvať žiadne novinky z môjho pobytu v Montane. Rozčuľovalo ju, že som sa presťahovala vyše tisíc míľ od domova, len aby som upratala otcov neporiadok. Neznášala, že som si jednoducho nevzala týždeň voľna, nevybavila túto chatu a šup-šup sa nevrátila domov. Vinila ho za to, že som odišla z Arizony. Bola to však zásterka, ktorou maskovala vlastné zlomené srdce.

Celý život milovala môjho otca, dokonca aj po tom, čo požiadala o rozvod. Už sa nikdy nevydala. Nikdy neprejavila záujem o iného muža. No nech otca akokoľvek milovala, zároveň ho nenávidela.

Nenávidela, že si vybral Montanu namiesto nej.

Pred dvadsiatimi rokmi, keď mu povedala, že tu už nedokáže žiť, že nezvládne ďalšiu krutú zimu a potrebuje viac, než jej môže ponúknuť jeho malé mesto, ju nechal zbalit' nám kufre. Stál pred touto chatou a díval sa, ako odchádzame.

Mama mi nespočetnekrát omieľala, že prísť do Montany bola chyba. Že otcovi na mne celé desaťročia nezáležalo natoľko, aby opustil Dalton, tak prečo by som mala vytrhnúť svoj život z koreňov iba preto, aby som upratala to, čo po ňom zostalo?

Možno mala pravdu.

Možno keby mi otec nenapísal, zostala by som ďaleko. Veľmi ďaleko.

Lenže odkedy mi v schránke pristál jeho list, presne dva dni po jeho smrti, nedokázala som ho pustiť z hlavy.

A tak som po skončení semestra na strednej škole vo Phoenixe, kde som učila, zbalila celý svoj život a väčšinu vecí uložila do maminej garáže. Potom som sa napriek protestom mamy aj Troya presťahovala do Montany.

Akýmsi zázrakom sa mi podarilo získať učiteľské miesto. Síce iba dočasne, kým sa iná učiteľka nevráti z materskej, ale aj tak som nemala v úmysle zostať v Daltone.

Možno keď dokončím školský rok, upracem a predám otcovu chatu, presťahujem sa na východné pobrežie. Skúsím Kaliforniu, Colorado alebo Connecticut. Kam presne? To bol problém na inokedy. Vedela som iba to, že Arizona je minulosťou. Mama si mohla nechať svoje slnko aj spaľujúce letá. Ja som chcela žiť niekde, kde existujú všetky štyri ročné obdobia.

„Vieš už, kedy sa budeš môcť vrátiť domov?“ vyzvedal Troy.

Povedať mu, že sa nevrátim, bol tiež problém na inokedy.

„Nie. Ale radšej pre dnešok končím, aby ťa tento hovor nevyšiel príliš draho.“

„Môžem si dovoliť diaľkový hovor, Ilsa.“

„Viem, ale chcela by som ešte niečo urobiť, kým to dnes zabalím.“

„Dobre. Len to neprepál.“

„Nič nesľubujem.“

„Budúcu nedeľu?“

„Budem čakať.“ Napriek dotieravému pocitu, že naše priateľstvo sa blížilo ku koncu, budem v nedeľu pri telefóne a zdvihnem ho v momente, keď zazvoní.

„Robím si o teba starosti,“ dodal.

„Nerob. Budem v poriadku.“

Odfrkol si. „Samozrejme, že si o teba budem robiť starosti, Ilsa. Lúbim ťa.“

Bolelo to ako bodnutie nožom do hrude. Lúbil ma? Lúbila som ja jeho? Alebo bol Troy len niečo pohodlné a dôverne známe, ako moje oblúbené staré tričko?

Aj keby to bola láska, na ničom nezáležalo. Kedysi dávno, práve v tomto dome, som sa naučila, že láska nestačí.

„Prajem ti príjemný týždeň.“

Odniesla som telefón späť k stojanu a zložila.

Nech mi volal akokoľvek často, nikdy som sa s ním neľúčila slovami ako ahoj alebo maj sa. Hlboko vnútri som sa príliš bála, že by to mohol vziať ako povolenie prestať volať.

„Bože, čo to, dopekla, robím?“ Stena zo škátuľ mi neodpovedala, tak som sa otočila späť k obývačke. „Aká je šanca, že ste všetky plné konzerv?“

Existoval iba jeden spôsob, ako to zistiť.

Ďalšia škatuľa, ktorú som stiahla z kopy, obsahovala hromadu fotografií. Odniesla som ju do kuchyne, vybrala ich a rozložila po pracovnej doske.

Šlo o polaroidy, väčšina z nich vyblednutá do čiernej, bielej, béžovej a sivej. No tvár v každom štvorcovom bielom rámičku bola moja. Na každej jednej fotke som bola ja počas letných návštev.

Zaštípal ma nos a v hrdle sa mi vytvorila hrča, kým oči zostali suché.

Neplakala som, keď mi policajt oznámil, že otec zomrel. Neplakala som počas dvojdnovej cesty z Phoenixu do Daltonu. Nevyronila som jediná slzu od chvíle, čo som prišla do Montany, dokonca ani vtedy, keď som prekročila prah tejto chaty.

Ike bol neprítomný otec a ja nanič dcéra.

Ani jeden z nás si nezaslúžil slzy.

Z obrovskej hromady som vybrala kôpku obľúbených fotografií a zvyšok zhrnula späť do prázdnej škatule. Potom skončila vonku pri ostatných.

Ďalšia škatuľa bola plná ponožiek a bielych tričiek. Všetko mal dokonale poskladané, tričká uložené do úhľadných štvorcov.

Otec ma naučil skladať oblečenie. Mama bola v praní beznádejný prípad. Namiesto toho, aby čisté veci odložila do svojich zanedbaných zásuviek komody, jej stačilo povytáňovať ich z koša. Prvé leto potom, čo sme sa presťahovali do Arizony, som prišla za otcom na prázdniny s vecami narýchlo nahádzanými v kufri. Keď to uvidel, naučil ma skladať.

Pálenie v nose sa vrátilo s novou silou.

Zatvorila som veko a nechala všetko vnútri tak, ako bolo. Nemalo zmysel nechávať si jeho tričká a ponožky, no namiesto toho, aby som škatuľu vyniesla von, som ju položila na policu v pracovni. Nemohla tam zostať vedľa pracieho prášku a bielidla navždy, ale zatiaľ som nebola pripravená vyhodiť jeho oblečenie.

Ďalšia škatuľa bola rovnako záhadná ako konzervy. Od vrchu až dospodku ju vyplňali biele papierové obrúsky a každý jeden bol popísaný otcovým úhľadným písmom. Z vrchu kopy som vytiahla jeden.

Bol to zoznam úloh. Prvé slovo napísané s veľkým písmenom, jednotlivé položky zakončené bodkou. Každú položku prečiarkol rovnou čiarou, okrem poslednej.

Kúpiť pomaranče.

Pokosiť trávnik.

Vymeniť olej.

Napísať Ilse list.

List.

Na tomto obrúsku nebol prečiarknutý. Nájde sa v škattuli aj taký, kde si tú úlohu odškrtol? Pretože ten list napísal. Mala som ho v kabelke, bezpečne zastrčený v obálke, v ktorej prišiel.

Prečo si nechával tieto obrúskové zoznamy? Písať si ich bolo normálne. No dobre, ako-tak. Ale odkladať si ich? To už nie.

Konzervy.

Zoznamy.

Haraburdy.

Samé náznamy, že otcovo duševné zdravie sa v posledných dňoch zhoršovalo. Náznamy, ktoré mi unikli, pretože som nebola pri ňom.

Minulé leto mi otec volal a prosil ma, aby som prišla. Bolo to po prvý raz po rokoch, čo ma pozval do Daltonu.

„Príď za mnou, medvedík môj. Stráv so mnou týždeň pri jazere. Je toho veľa, o čom by som sa s tebou rád porozprával.“

Dobrá dcéra by sa snažila, no ja som si namiesto toho hľadala výhovorky.

Bola som príliš zaneprázdnená dokazovaním vlastnej pravdy.

Otec za mnou do Phoenixu neprišiel ani raz. Ani raz za dvadsať rokov. Zmeškal moju stužkovú. Narodeniny. Vianoce. Prečo by som sa mala cez letné prázdniny ponáhľať do Montany?

Moje nie bolo formou pomsty.

Vina a ľútosť, husté ako čierny kal, sa mi vlievali do žíl. Zmenilo by sa niečo, keby som prišla? Dokázala by som mu zabezpečiť pomoc? Všetko to boli otázky, na ktoré už nikdy nedostanem odpoveď.

Chatou sa prehnal závan chladu, a tak som prešla ku kozubu a pridala do pece ďalšie poleno.

Aspoň som nemusela rúbať drevo. Otec si pri vchodových dverách nahromadil zásobu, ktorá by mi vystačila na dve zimy. Niežeby som tu plánovala zostať dlhšie než jednu.

Keď sa chytilo nové poleno, postavila som sa a zahľadela sa na záplavu škatúl. Sily mi ubúdali. Bože, bolo ich tak veľa. Zajtra po práci vyhrabem gauč.

Prešla som úzkou cestičkou pomedzi neporiadok a chystala sa zaliezť do izby, natiahnuť si teplé ponožky a flanelové pyžamo a pred spaním si ešte chvíľu čítať. Ruka mi už visela nad vypínačom, keď som sa ešte raz obzrela na škatule.

A v špinavom kuchynskom okne zbadala človeka v tmavej kukle.